

DONARÁ

UNA

BATALLADA

CADA

SEMANA.

SI SE'N VENEN MOLTAIS

tocará á somatent

SE VEN

2 QUARTOS

PER

TOT ARREU.

ADMINISTRACIO

Rambla del Mitj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMANARI BILINGÜE.

ACTUALITATS.

Los bárbaros de la Sabinosa.

DELICIAS DEL CAMP.

A fora com á fora, lo que convé es
fujir del cólera. —Tros de paper.

INTRODUCCIÓ.

—Prepara 'ls baguls y las maletas y las sombrereras y tot lo que fassi falta y cap á fora falta jent. Anem á menjar reims y figas y á divertirnos que be tenim de alegrar la vista y fer disfrutar al cos.

Aixís parla D. Pau á sa muller, y aqueixa, obedient en tot, arregla las sombrereras, las maletas y 'ls baguls, acabant tan bon punt l'òmnibus arriba per portarlos á l'estació.

No son ells ab los noys petits los que tant sols marxán, no; molts mes families fan lo mateix camí y fins se veuenh carros y conductoras plenas de mobles y altres cosas de casa, que surten de la ciutat.

Dona Pau y sa muller, ab los fills, puján á un vagó de segona, ahont, saludant al entrar en ell á los que ja hi havia abans, lo marit encaixa amistosament ab un altre senyor poch mes ó menos de sa edat.

—¡D. Felip!

—¡D. Pau!

—¿Cóm es aixó? ¿també deixa la ciutat? vambos, se coneix que la por per tot se fica.

—¡Ca! Home. ¿Vol créuer vosté que la cosa m'empeny á fora? ¿que aixó m'espanta? Fuji d'aquí.

—¿Te donchs algun assumpto important?

—No. Però vaig prometre á n'ella d'ir un quant temps á fora y ara que sembla que s'acabarà prompte la calor y cullen los reims, li porto perquè á sants y á minyons...

—Sí, sí, comprench. Lo mateix me passa á mí. Vaig á dar un vistazo per l'hisenda... y res mes ¡qué vol ferhi?

Eixa ó semblants són las conversas que tenen, entre ellas, totes las personas que esporuguidas deixan Barcelona.

Cap se'n vá per POR, totes portan un fi molt diferent. ¡Qué be finjeixen!

Si poguessim véuer los cors, no 'ls trovariam poch glassats!

Lo carril arrenca; al xiular la máquina surt de cada pit dels que arrastra 'l tren, un suspir d'expansió.

Sembla que donguin la llibertat á un prés que tenia 50 anys de presó.

Ja D. Pau arriba á casa son parent. Aquest reb á la comitiva ab mostrás d'alegría y carinyo; y ab veu molt forta y anomeant una dotsena de noms, crida á tots los de la casa perquè vegin als parents de Barcelona, que després d'una pila d'anys se recordan d'ells.

Tothom parla, tothom enrahona, tots se bellugan. Mentres dins de la casa passa tal escena, la porta del carrer s'omple de tota classe de jent que volen véuer als barcelonins y hasta alguns mes atrevits se fican fins á la cuina, siti ahont regularment se reb en las casas de fora, y detras ells, altres, y comensan á mirar ab enveja á las criaturas que van molt bonicas y alguns los diuen cosas y en aixó los de darrera, que també 'ls volen véuer, comensan á dar empentas, de modo que al últim, fins los de la casa son víctimas de la curiositat popular, vejentse l'heréu ab molts treballs per fer sortir á fora á tots los que havian invadit la entrada.

Alguns, al véuer l'atach del de la casa, fujen correns, cayent al anarsen; pró tothom se'n va á correr pe'l poble, á explicar que á ca'l Valent hi han arribat barcelonins.

La curiositat se fa general y molts son los que per tafanejar hi van ab l'escusa de comprar un ensiam ó tréuer un canti d'aigua.

D. Pau s'arregla ab son parent, respecte á la vida que vol fer, puig allí 'ls diu que verdaderament á Barcelona la jent se mort com á moscas, y que per aixó l'ha deixada, porque 'l pellejo s'estima molt.

Aixó per tot s'escampa y allí teniu un poble que tem l'arribada d'altres ciutadans, porque sap que 'l mal que hi ha en la ciutat s'encomana.

D. Pau y sa muller, ab los nens, surten á passejar, y tothom al veurels surt á las portas, mentres los personatjes al voler pareixen humils y oficiosos, s'enorgulleixen de ser l'admiració d'aquella pobre jent, que ells ne diuen.

D. Pau se promet darse una vida de rey (perque han de saber que ell es monarquich democráich) y ja estudia 'l modo de passar los dias.

Se promet llevarse á sortida de sol per anar á la vinya á menja reims y figas y sentir los aucells y véuer lo riu.

En efecte, se lleva demati y se vesteix y se posa las botinas y se'n vá pe'ls camps, estasiante al véuer los primers raigs de sol que no pot admirar en la ciutat, y sent lo rosinyol y vá caminant, pero, tot plegat una mullena estranya li entra als peus, y mira, y es que tant anava per entre las herbas, que la rosada li va posar las botinas perdudas, violant la impermeabilidad del chegri. Deixa las herbas y vá á passar pe'l camí y per aixugarse l'aigua dels peus, arrenca un grapat de fullas que hi ha allí prop y se las passa per las mans fregant las botinas; mes de prompte las mans li pican d'un modo estrany, espantantlo de tal manera que, creyent li agafa alguna cosa, correns se'n torna á sa habitació alarment á sa muller y altres de la casa; pero explicat lo cas, se veu que la picó provenia de las herbas que no eran sino ortigas.

Passat lo susto, surt altra volta ab las criaturas y la dona; se fican per camins y caminets y atravessan camps. Se prometen gosar molt, moltíssim, y respiran los olors, mes ¡ay! ¡quins olors! no son pas de las flors, ni res d'aixó, lo sol estava la terra fa poch adobada y la mercaderia, ataca los sentits nassals, y á mes d'aixó los petits se fican per eix siti, posantse perduts dels péus. Determinan deixar lo passeig per tornar al poble, y agafan lo camí ó carretera, pero, com fa vent, la pols se 'ls fica als ulls, y majorment als dels nens, que plo-rant entran al poble, dihent lo matrimoni á la jent, que s'han divertit tant, que esperan lo dia vinent per sortir altre vegada, á pesar que senten lo contrari.

D. Pau pensá cert dia, despres de dinar, anar adormir sota un salzer ó roure, cosa que somiava ab inmens desitj, y en efecte, s'ajén y entre mil plahers il·lusoris, queda adormit.

D. Pau está en sas glorias; dorm ab son propi nom, tranquil y satisfet, somia ab sa juventut, ab sa fantasia, somnia... pró ¡qué té que tant espantat se desperta? ¿que li passa? ¡Ah! res. Un aixam de formigas que preuian possessió de la orella y un llargandaix que li pujava camas amunt. Res res. May havia dormit tant be. ¿Que te que véuer lo llit de sa casa ab aquellas hervas, plenas de bestias de tantas menas? Un altre dia se'n vá dormir á la sombra y lo sol poch despres l'escalfava com á un moro. La pluja alguns cops lo feya fugir y quant res d'aixó 'l destorbava, era porque

no tenia son y no anava á dormir. Volia veuer com lo sol se ponía, volia admirar lo moment aquest tant cantat pe'ls poetas, pró los pajesos l'entretenian parlant de cosas que no entenian, y á voltas tedia de taparse, porque la fresca brisa l'encostipava de tal manera, que després no feya mes que estornudar.

D. Pau á la fi, maleia lo dia que la cosa posas sas reals en la ciutat.

Moltes vegadas volia tornarsen á Barcelona, pero la por, la vida, l'instint de conservació lo retenia y tornava á patir y passar mals de caps y sustos y enrabias.

Mes, ab tot y aixó, lo que mes l'empalagava, era lo tenir de dir que tot era de son gust y que 's divertia molt, y sentia que ja los diaris davan de baixa l'assumpio.

Per últim vá deixar lo poble y lo camp y torná á dormir en son llit, llibre de bestias y personas, que com los baylets de la casa se li enfilavan pe'ls peus donantli una nit tan bona y tranquila, que moltes vegadas, per menos de dos quartos, hauria deixat aquella bona hospitalitat.

Vingué altre cop á Barcelona; feu visitas y en ellas parlá de lo que gosat havia, pero sempre en son interior ha malehit lo dia que fou á viurer en lo camp.

¡Tant de bó que á tots 'ls hi passes lo mateix!

¡Tant de bó!

SIMON ALSINA Y CLOS.

¡VINGAN MORTS!

LLETRETA.

Jove qu' fa l'elegant,
pues s'ha vestit de senyó...
Que porta frach y paltó,
coll alt, botinas y guant...
Que pe'l carré vá mirant
á tothom ab ironia,
y á ningú coneixeria
sinó fos duch ó marques...
Febre... ¿no valdria més
que tú 'l matesses un dia?

Vella que té certa edat
y encara volt festejar,
qu'eleganta vol anar
per lluhí en la societat;
que diu que may s'ha casat
perque 'ls homes son tinantes,
y ha tingut jo no sé quantas
relacions entre tots ells,
cóm es que á n'aquets cervells
ananthi, Febre, no espantas?

Poeta que 'l dia passas
escribint per guanyar gloria,
que vols que 't parli l'història
quant sols te donan carbassas...
Que tos negocis retrassas
omplint lo cap de vent,
y pensas tenir talent
quant tant sols desvariejas,
¡Febre, es possible que 'l veijas
y no 'l matis al moment?

Y á mí, que dono consells
y pe'l bé nostre procuro...
que may m'han donat un duro
'ls ministres nous, ni vells.
Qu' voldria qu' á tots ells
cap á la porra 'ls tressis

y de sobre nos treguessis aqueixa fatalitat, per complaurem aviát, fora precis que 'ls matessis!

PAU ROSELLA.

BATALLADAS.

Aixó de las candidaturas pera reys se 'ns afigura una sinia.

Los reys son los catufols, lo poble que paga es lo burro que roda, y au... au... au...

Ara 'l d' Aosta, ara Espartero, ara en Geringam y altre cop 'l d' Aosta y altre cop en Xeringam y ara altre cop Espartero.

¡Homes! deixinlo estar!

¡Miréu que es prou que ni á un duch que, després d' haver sigut valent, vol criar gallinas, lo deixan estar quietes aquest diable de polítics!

Havém vist que *L' Independent*, ha sigut demanat per haver inferit injuria al nostre capítol general demanant que 'l rellevin.

No havem llegit los termes en que la petició está escrita; pero no creyem que si 's demanés, com nosaltres, que volém que 'l rellevin perque descansi de las fatigas que li ha d' haver ocasionat l' atach de Gracia y la vida del campament, se 'l pogués acusar per la mes petita cosa.

Una cosa que proba sense cap dupte que 'l militarisme está renyit ab la industria, es que per cada tenda de campanya que s' obra al Tividavo, se 'n tanca una de que-viurers ó betas y als en Barcelona.

En vista del resultat de quatre rals que ha dat la reunió de clases *puidentes*, creyem que, com per un error de caixa, se podria posar *clase pudenda* y estaria mes acorde la frase ab lo donatiu.

¡Ah! Aquells *puros* que 's vénen á tres cuartos, no vol dir que sigan progresistas.

Aquets senyors si bé es cert que han arribat al últim estrem no creyem que 's venguessin ni per un *napoleon*.

Veyent l' odi que tenim aquí, á tot lo de Madrid, é insistint lo doctor Letamendi en que sigui *popular* lo seu método, s' ha determinat substituir la *sal* de Madrid per un' altra *sal* que 'ns sigui á tots mes simpática.

La *sal ática*, per exemple.

Lo Papa, veyentse perdut, l'ha desmpleat al cardenal Antonelli.

Sant Pere vá negar per tres vegadas á Cristo; crim que encara no ha comes Antonelli, y no obstant, Cristo se vá ben guardar de desmplear á Sant Pere.

Y donchs senyor Pio nono, ¿que no han de servirli per res, los exemples?

Vamos, ja té rahó tothom quant diu que des que 's infalible no fa mes que disbarats.

Lo senyor Ruiz Zorrilla continúa, tossut que tossut, fícat dins d' el Escorial, sense que per ara l' hagin pogut treurer d' allí las invitacions del general Prim, ni las súplicas d' altres *alts* personatges.

—¿Que 'l volén treurer?

Homes, enviintli un matalás de la Barceloneta. Ja veuran, com tocará 'l dos, depressa.

La *receta popular* que ha publicat lo doctor Letamendi, es tant *popular*, que molta part de las *clases conservadoras* la han tatrada de *demagógica*.

Un periodich diu, que es tant l' afany de fumigar, que en una estació, s' ha arribat á desinfectar fins un *sach de cloruro*.

Com no anomena l' autor, molts s' han cregut, era 'l *celebre* governador de Tarragona.

En la reunió de los *puidentes* tinguda en los Camps-Eliseos la semana pasada se van recullir *CUATRE* rals, que 'l Gobernador s' ha apressurat á entregarlos á la redacció de *El Independent* perque los continués en la llista de suscripció que te oberta.

Si nosaltres haguesim sigut del Gobernador hauriam posat los *CUATRE* rals, ab *millesims* de maravedis perque presentantse la cantidad ab mes de un número, hauria fet molt més efecte á las nacions estrangeras que desconeixen la nostra moneda, y sobre tot, á las nostras *clases pudientes*.

Al veurér la *magnanimitat* de las clases ricas en la dita reunió, Dirán las demes provincias d' Espanya.

—Tira... ¡si aixó son rics... com deuen sér los pobres...!

No, compatriotas, no; dihem nosaltres. Així ho son los rics de Catalunya, pero, no mes que 'ls rics. Los pobres... ¡oh! los pobres son tota una altra cosa. ¡Quina diferencia!

A PROPÓSIT DE LA GROGA.

Cosas que s' han dit aquets dias.

—Y bé, senyor Ramon ¿encara no creu que hi hagi epidemia?

—L' hi diré, ab vosté ja puch ser franch, hi crech y no hi crech. Hi crech lo suficient per anarmen y no hi crech perque si hi creya vindria la beneficencia y las suscripciones, y 'ls diners mes m' estimo guardarlos.

—Si manessin los meus prou feria com altres voltas, aniria de casa en casa buscant diners per socorrer als malalts y pobres; pero avuy manan los progresistas y... que s' arreglin.

—Aixó del *miasma* no ve tan mal, es un estrebanch més pels progresistas y si ells cauhen ¡viva la unió liberal!

—Digui lo que vulga, tot aixó es una farsa. Nosaltres som tres que 'ns reunim cada dia y cap está malalt.

CONVERSAS DE CARRER.

—Hola noy, ¿que no treballas?

—¿Que vols que treballi, si mos han fet plegar!

—¿Ahont treballavas?

—A la Barceloneta.

—¿Ah noy, ben fet! Antes que t' agafi l' mal....

—¿Que mal ni que!....

—¿També ets dels que no hi creus...?

—Noy... fa molts anys que estich esquilat de clatell. Já 'l trovaria yo 'l mal....

—¿Foig, home fuig!...

—Mira, ves á la Barceloneta, y veuras com es una *classe de mal* que no mata mes que republicans...

—Home... á qui vols que mati ¡si no hi ha monarquichs...?

—Y dochs, Senyor Felip ¿ja li ha vingut la pó que veig que marxan?

—Home, no. Anem á passar uns quans dias á fora. Així com així, tampoch se farà...

Lo senyor Mayé y Flaquer continua negant que en Barcelona hi hagi *miasmas*.

Vetam aquí un, senyor que si fos á França, també negaria que hagi *Aulanos*. (Sobre tot, si ell no fos del govern.)

Molts dels barcelonins fugitius, havent sabut que fins companyias de lladres havian contractat *Conductoras* y que ab ellas s' emportavan tot lo parament d' un pis; s' han alarmat creyent que al tornar á casa seva 'l trovarian sense un moble, ni una pesa de roba.

Nosaltres debem tranquilisarlos, dient que aquets son lladres al por mayor, y que no 's dedican mes, que aquestos pisos.

Sense aquets, hi ha altres lladres al por menor, que d' allá ahont roban, no s' emportan mes que una *cosa ó altra*, pero may tot lo del pis.

Com son tants los pisos que han quedat *sols*, los robos menudejan.

Entre lo que molts dels que han fugit se varen véndrer pera poder marxar, y lo que 'ls han robat mentre han sigut fora, 's trovarán, com si 'ls ataqués una nova *febre*. Si allavors se móren podran ben dir, que han fet *net*.

Los montpensieristas estan preparats per donar lo *cop* aixis que s' en vaji la *febre*.

Peste per peste, es preferible la de la febre, á la de Montpensier.

Recomanem donchs á tothom, que treballi força perque no 's mogui d' entre nosaltres la *febre amarilla*.

Mister Hume está ja á punt para sortir á fer la competencia al senyor Ramis.

No li falta mes, que un Lluís Carreras.

REPICHIS.

Método que segueix un acreedor quant vé algun ingles á molestarlo:

—Deu la guart, Francisca, diu aqueix á la criada, aixis que arriba: venia á véurer al Senyor Pepet per arreglar aquell comptet...

—Bé, si senyor: pero com ara li ha agafat un mal de cap fort y dolor als ronyons, no sé si 'l podrà rébrer, ho vaig á véurer...

—¿Ah! no no donchs; no 'l molesti... ja tornaré un altre rato. Y gira l' ingles la esquena y fútg, tot tapanse lo nas, per por d' olorar al gun *miasma*.

Un jugador filósop feya las següents reflexions sobre la epidemia.

—*Nada*, deya, la febre no es mes que una rifa ahont tots estém asentats: hi ha tants billets quants son los habitants de Barcelona, y cada dia se fan 20 ó 30 sorts. Se diferencia de las altres en que aixis com en aquellas tothom voldria treurer, en aquesta tots miran com se 'n podran escapar. Per ara 'ls barris mes

afortunats son Barceloneta, Sant Cugat y travessias del carrer de la Princesa. Tots hi estem esposats; desgraciat de qui ho encerta. Cada dia 'l diari porta la llista dels que han tret. ¿Els sembla si ho endevinava?

—No repara Senyor Felip quin aspecte mes trist presenta Barcelona?

—Si senyor; no me 'n parli; aixó es lo qui ha fet que la enfermetat prengues peu. Ha entrat un pánich a la jent veient que tothom marxa...

—¡Oh! Y encara tenim sort d'una cosa.

—¿De qué?

—De que entre la gent se n'han anat quasi tots los metjes.

—¿Vol dir?

—¡Vaya! ¡Altres peu haguera pres si ells s'arriban a quedar?

Los progresistas totas se las pensan: L'altre dia deya á un:

—Home; ja que ets tant liberal ¿com es que aprobas la marxa del govern que ab la nova lley de impremta reprimeix la llibertat y li posa trabas.

—Lo de posarli trabas, me respongué, es segurament per ferla anar mes aleganta. Las modas s'han de seguir.

—Es veritat vaig dir jo: Ja no foren progressistas.

—¿Mamá que son miasmas?

—Papa-dinero, noy, papa-dinero.

EPIGRAMA.

¿Aquest noy, deya á una,
es de vosté y en Pascual?
Y ella, veient que 'l marit hi era,
vá respondre: es natural.

LA VIDA DE SIMON DÓRMIS.

SONET.

Me despertó á las déu, y 'm frego 'ls ulls;
Aixís que m'hi veig bé, faig dos badalls;
Me poso un mitxó sol, ab molts treballs,
Y, ans del segon, m'hi tomo, sentint trulls.
Pensant en feyna fer, me sento bulls;
Estiro los meus brassos com buscalls,
Y 'm van los polsos com á cop de malls,
Quan ja de remullarm' sento murmalls.
Llavors, per forsa, faig dos capgirells,
Depressa 'm vaig vestint, tement perills;
Recordo als pobres pares que son vells.
Me fico en que han de viurer los meus fills,...
Pero 'm vaig adornint, pensant en ells,
Y passo 'l dia al cau, com los cunills.

PERE PAU.

AUCA DE NAPOLEON III.

CONTINUACIÓ.

- 8 Com que 'l nas li feya nosa
ensopega en una cosa.
- 9 Era un sedás, que en 'ssent gran,
se li vá tornar Sedán,
- 10 Se fá, porque se li noti,
porquerias al bigoti.
- 11 Veient que 'l pel ja li munta
s'hi comensa á fé una punta
- 12 L'endema, pugas no pugas,
ja n'hi havia fetas dugas.
- 13 Aixís que ab bigoti 's mira
fá 'l politich y conspira.

14 Per mirar si heu una ganga

fius ha armat una bullanga.

15 Com que 's veu que 'n tindrà un tip
me 'l agafa Lluís Felip.

16 Perque no fassi 'l reclam

l'ha faneat al castell de Ham

17 Tot lo dia allí barrina

si en un plan per fugi atina.

18 Posa lo seu plan en obra

disfressantse de manobra.

19 Entre altrs combinacions

trova 'l tragarinar tauléns.

20 Posantse un tauló á la cara

passa que ningú al repara.

21 Un cop fora del castell

fúgen lo manobra y ell.

22 Havent estat junts tants anys

eran d'alló mes companys.

23 Passan, pe 'l que puga ser,

la nit dalt de un garrofer.

24 Per có es que després l'estrofa

ha dit tanta de garrofa.

25 Fugir després á salt de mata

sens ni pendrer xocolata.

26 Aixís que á un poblet arriban

senten que 'ls budells los tiban.

(Seguirá.)

Encara que no es lo nostre periodich propi pera narrar solemnitats grandiosas, lo nostre esperit prático nos obliga á parlar de la que ab motiu de celebrarse l'aniversari de la revolució republicana, se verificá en la Bisbal, lo dia 6 del present Octubre.

La manifestació que per recordar la lluita que tan alta va posar nostra bandera en l'indicat dia de l'any que antecedeix á n' al que corre, fou ordenada y seria.

Cada manifestant portava en la mà un ram d'olivera, y alguns, hermosas coronas que depositaren al peu del panteon, qual modelo está col·locat al peu de la porta del cementiri, pera construirse lo mes prompte possible en son corresponent lloch.

Acudiren tots los pobles de la provincia ab major ó menor representació, y El círculo republicano federal de Barcelona hi enviá en representació los sòcios Sunyer, Litran y Lopez.

A dreta y esquerra d'aprop del panteon s'aixecaren dos tablados, desde 'ls quals se pronunciaren sentits y entusiastas discursos pe 'ls diputats Atmetller, Calmó, Serrallera, y altres.

No baixavan de quatre mil las personas reunidas al voltant del panteon.

Després la manifestació comensá á desfilar per devant d'ell, se vá dirigir á la plassa de la vila y allí se disolgué després de curts y entusiastas discursos del ciutadans Litran, Llosta y Boet.

Per la tarde se reuní lo partit republicá en lo magnífich y grandió casino del partit, que s'umplí enterament.

En la galeria se col·locá una música que tocaba himnes patriotics, y units á aixó los acolorats discursos que 's pronunciaren, produhiren lo mes inmens entusiasme.

Debem consignar la amabilitat y los obsequis que los bisbalenchs tributaren als forasters, especialment los que componen lo comité de la vila, que acudiren á tot.

Al tornar de la Bisbal á Girona, se reuní 'l partit republicá de dita ciutat la nit del divendres en l'Odeon, y pronunciá un magnífich discurs lo diputat Serrallera que arrancá nutrits aplausos dels circunstantes.

A continuació d'aquest, lo ciutadá y jove entusiasta senyor Litran arrebatá també á la concurrencia ab un altre discurs.

Després d'aquesta reunió, los espresats ciutadans senyors Sunyer, Litran, Serrallera y Lopez foren obsequiats per los sòcios del Casino republicá federal, ab un modest refresch.

Lo casino, ab tot y que fá poch que s'ha obert, conta ja ab mes de cent sòcios, un es-

pació local, biblioteca, saló de sessions, café y billar.

Donem, donchs, la enhorabona á tots quants han contribuít á tal solemnitat, y La Campana de Gracia per celebrarla també toca á festa.

CHARADA.

La primera dice el sabio

Y la segunda el solista;

La tercera Juan Batista,

Si no niega abriendo el labio.

La cuarta la puedo hacer

Con quien tenga mi bolsillo

Y mi todo será un brillo

Que el pelo debe tener.

Las soluciones, en lo próximo número.

Soluciones á las Xaradas del número anterior.

I.

Ben plantada, guapa, y fina,

Com es la meva estimada.

Me fá encertar la Xarada

Perque 's diu: La Ca-ro-li-na.

II.

Es l'aterrador fantasma

Que avuy espanta á tothom,

Y 'm fá por com lo seu nom

La xarada que diu:—Mi-as-ma.

MAPA COMICO POLITICO

DE EUROPA PARA 1870.

perfectamente delineado, siendo representados los países por figuras alegóricas que caracterizan los distintos estados de Europa.

INGLATERRA aislada, rabia de ir á ver la cara que le pone la mal sometida IRLANDA; ESPAÑA medita vacilando entre ponerse el gorro frigio ó la corona regia; PORTUGAL, se impacienta, esperando la resolución de su vecina; FRANCIA, desmopolonizada rechaza la invasión de PRUSIA, que le tiene un íe encima, otro molestando á Italia, aplasta con su peso al Austria eclipsa á toda Alemania, echa mano á Bélgica está á punto de oprimir entre ambas piernas á Suiza y brota soldados por todas partes. ITALIA ha cubierto con el fieltro del bersagliero su cabeza, que aun ayer ostentaba la tiara pontificia. CORCEGA y CERDEÑA en forma de chiquillo callejero se rien de sí mismas preguntándose quien va á ser su dueño. DINAMARCA cuyos pies se han hundido en el Holstein, espera con brio recóbrar el movimiento que ha perdido. LA TURQUIA EUROPEA, se despierta con el peso de los que tiene encima, LA TURQUIA ASIATICA fuma y sueña perezosamente recostada. SUECIA da ruidos de pantera. RUSIA es el coco que viene á llevarse á los muchachos que no son buenos.

Forma este precioso mapa un gran pliego marquilla colorido y véndese al ínfimo precio de 2 reales.

PLANO DE PARIS

Y SUS ALREDEDORES.

con las fortificaciones de defensa actual.

Con este detallado mapa á la vista, podrán seguirse fácilmente las operaciones del ejército sitiador y sitiado en París.

Forma un pliego marca léleo regular colorido y véndese al ínfimo precio de UN real.

Todo el mundo conoce la necesidad de adquirir en los actuales momentos los medios para combatir la enfermedad reinante; á este fin creyendo prestar un servicio á la humanidad, nos hemos proporcionado los desinfectantes que recomiendan la junta de Sanidad y los primeros profesores del arte medicinal, desinfectantes que podemos asegurar no ser solicitados en manera alguna.

En la Rambla del Centro, núm. 20, librería de Lopez, se hallan de venta.

Paquetes de Cloruro de Cal, de peso 1 libra, á 1 real. Botellas del anti-pestilencial ácido fé-nico á 8, 16 y 20 reales.

La explicación de la manera de usarlos se encuentra en los mismos paquetes y botellas.

Imprenta de la V. e H. de Gaspar.-Ataulfo, 14

J. Lopez, editor.